

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

Souris (Γεώργιος Σουρής)

Αραμπής

Σύγχρονος κωμικοτραγική σκηνή εν Αιγύπτω

Μη χάνεσαι, Αθήνα

τμ. 3, τχ, 327 (1 Αυγούστου 1882), σ. 4-8

ΑΡΑΜΠΗΣ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

απαγγελλομένη από τῆς ἐν Ἀθήναις σκηνῆς

τοῦ Θεάτρου Απόλλωνος

τῇ 25ῃ Ἰουλίου 1882.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΙΔΑ	ΑΧΜΕΤ ΑΡΑΜΠΗΣ
ΖΑΑΡΕ	Α'. ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ
ΓΙΟΥΣΟΥΦ	Β'. ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ
ΖΟΥΛΦΙΚΑΡ	ΧΟΡΟΣ ΦΕΛΛΑΧΩΝ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΑΙΔΑ.—ΖΑΑΡΕ.

Ἄϊδα.

Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται, μᾶς ψόφησε ἡ πείνα....
εἶναι καιρὸς νὰ σηκωθῇ κι' ἡ κάθε Ἀραπίνα,
καὶ ἐναντίον τ' Ἀραμπῆ νὰ στήσουμε παντιέρχ.

Ζααρέ.

Ἄκοῦς ἐκεῖ νὰ μείνουμε μονάχαις ἐδῶ πέρα!
ἄκοῦς ἐκεῖ! νὰ φύγουνε οἱ Εὐρωπαῖοι ὅλοι!

Ἄϊδα.

Ἄκοῦς ἐκεῖ! κι' οἱ Ἕλληνες νὰ φύγουν οἱ μαργιόλοι,
ποῦχουν 'στὸ στόμα ζάχαρι καὶ εἰς τὰ χεῖλια μέλι!
γιατί; γιατί' ἕνας Ἀραμπῆς θεότρελλος τὸ θέλει.

Ζααρέ.

Ἐμεῖς καλὰ ἐτρώγαμε κι' ἐπίναμε ὡς τώρα
μὲ τόσους ξένους ἀνθίζε κι' ἐπλούτιζε ἡ χώρα,
τὸ τακτικό μας εἶχαμε 'στὴν στέπη χαρτζηλίκι,
καὶ τὸ σεβντᾶ μας κάναμε μὲ τόσο ἀσικλίκι.
Ποιὸς διχθολὸς ἐφώτισε ἐκεῖνο τὸν ζευζέκη,
καὶ ἀνοιξε 'στὴν Αἴγυπτο πολεμικὸ τουφέκι,
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα μᾶς ἔφερε σκοτούρες,
τρομάρες, θάνατο, σφαγὴ καὶ τῆς κοιλιᾶς γουργούρες;
'Ἄν ἤθελε ὁ Ἀραμπῆς ἐλευθερίας ἀέρα,
ἄς ἔφευγε μονάχος του μακριὰ ἀπὸ δῶ πέρα,
'στὴν Κίνα, 'στὴν Καπερναοῦμ, μακρύτερα ἀκόμα,
κι' ἐκεῖ ἄς ἐσηκώνετο τὸ ἐθνικὸν του κόμμα.

Ἄϊδα.

Μποροῦν καὶ δίχως λευθεριά νὰ ζήσουν οἱ Φελλάχοι.....
τί ὠφελοῦν ἡ λευθεριάς μὲ ἀδειανὸ στομάχι;
'Ὁ πολεμάρχος Ἀραμπῆς ὀρίστε τί μᾶς κάνει!
κοντεῦει ὅλ' ἡ Ἀραβιά τῆς πείνας νὰ πεθάνη.

Ἐκλείσε κάθε μαγαζι, μικρὸ, μεγάλο σπῆτι,
οὔτε πουλὶ δὲν φαίνεται, δὲν καλαδεῖ σπουργίτι,
καὶ τὰ σκυλιὰ ἐφύγανε κι' ἡ γάτες ἀπὸ τρόμο,
καὶ Εὐρωπαῖος πουθενὰ δὲν φαίνεται 'στὸ δρόμο.

Ζααρέ.

Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται, πρέπει νὰ γίνῃ κάτι.
δὲν θὰ περάσῃ τ' Ἀραμπῆ τ' Ἀράπικο γεινάτι.
Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἄς σηκωθοῦν στὸ πόδι ἡ γυναῖκες
μὲ τὰ νεμπούτια τὰ χονδρὰ, μὲ τσόκαρά, μὲ στέκες,
κι' ἂν δὲν σηκώσουνε κι' αὐταῖς 'στὸν Ἀραμπῆ κεφάλι,
κι' ἂν ἀπὸ φόβο δὲν ἐλθῇ μὰζι μου κάμμιὰ ἄλλη,
ἐγὼ 'μπορῶ καὶ μόνη μου νὰ ἐπαναστατήσω.

Ἄϊδα.

Κι' ἐγὼ, ψυχὴ μου Ζααρέ, θὰ ἐλθω ἀπ' ὀπίσω.

Ζααρέ.

Ἄς σχίσῃ τὸ γιασμάκι τῆς ἡ κάθε Ἀραπίνα
καὶ Εὐρωπαϊά ἄς γενῆ... ἄς βάλλῃ καππελίνα,
ἐμπρὸς καὶ πίσω τῆς φτερά, κορδέλες ἄς κρεμάσῃ,
νὰ μᾶς ἰδῇ κι' ὁ Ἀραμπῆς κι' ἀπὸ θυμὸ νὰ σιάσῃ.

Ἄϊδα.

Ἦ! πῶς τοὺς εἰσιχάθηκα κι' ἐγὼ τοὺς Ἀραπάδες!
ὅλοι των εἶναι ἄγριοι, χοντροὶ καὶ μπουταλάδες.
Εὐπόλυτοι, ξεκάλτσωτοι, μὲ κόκκινα ζωνάρια,
μ' ἕνα μακρὸ ποκάμισο ὡς κάτω 'στὰ ποδάρια,
νὰ τρῶν ζαχαροκάλαμα, ἀκρίδες, βελανιδία,
καὶ νὰ μὴ ξέρουν γιὰ σεβντᾶ μαργιόλικα παιγινιδία.

Ζααρέ.

Ἦ! ναι τὸ ἀπεφάσισα, θ' ἀρήσω τὸν Γιουσούφη.

Ἄϊδα.

Κι' ἐγὼ τὸν Ζουλφικάρα μου....

Ζααρέ.

Κι' οἱ δύο τους εἶναι μπουῦφάι.

Ἄϊδα.

Καὶ ἔπειτα τρελλάθηκα μὲ τ' Ἀραμπῆ τὸ κόμμα,
καὶ ὄνειρεύονται καπνοὺς καὶ νίκες εἰς τὸ στρώμα.

Ζααρέ.

Σὰν ἀγαποῦν τὸν Ἀραμπῆ πάμε κι' ἐμεῖς μὲ ἄλλους,
μ' Ἐγγλέζους, Ἀμερικανούς, Ρωμηούς, Ἑβραίους, Γάλλους.
Τουλάχιστον μαζὶ μ' αὐτοὺς θὰ τρῶμε νύκτα μέρα
κι' ἄς κάθωνται οἱ ἄνδρες μας νὰ κοπανοῦν ἀέρα.

Ἄϊδα.

Κι' ἐγὼ λοιπὸν τοῦ Ἀραμπῆ τὸν πόλεμο κηρύττω.

Ζααρέ.

Κάτω τὸ κράτος τ' Ἀραμπῆ, καὶ ὁ Χεδίβης ζήτω.

Ἄϊδα.

Ἀμέσως τὸ γιασμάκι μου παντιέρα θὰ σηκώσω.

ααρέ.

Κι' ἐγὼ μὲς 'στὸ σαλθάρι μου τῆ μούρη του θὰ χῶσω;

Ἄϊδα.

Ἄγρία σὰν κροκόδειλος ἀπάνω του θὰ τρέξω.

Ζααρέ.

Κι' ἐγὼ μὲ τὸ πασοῦμί μου καλὰ θὰ τοῦ τῆς βρέξω.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΑΙ ΑΝΩ.—ΖΟΥΛΦΙΚΑΡ—ΓΙΟΥΣΟΥΦ.

Ζουλφικάρ.

Δόξα 'στὸν Ἀχμετ Ἀραμπη !...,

Γιουσοῦφ.

'Στὸν νέον Ταμερλάνω]

Ζουλφικάρ.

'Στὸν πρῶτο Ναπολέοντα...

Γιουσοῦφ.

'Στὸν Παδισάχ Σουλτάνο !

Ζουλφικάρ

Νεμποῦτι 'στους δεσπότες μας...

Γουσοῦφ.

Σφαγή εἰς τοὺς τυράννους !

Ἄϊδα.

Ἀφήστε, πολεμάρχοι μας, σφαγαῖς καὶ Ταμερλάνους, κι' ἄς 'δοῦμε, μᾶς ἐφέρατε ψωμιῶ ξερὸ κομματί ;

Ζουλφικάρ.

'Ελευθεριαῖς σὰς φέραμε καὶ τρόπαια....

Ζααρέ.

Σπολλάτη !

Μ' αὐτὰ χορτάσετε ἐσεῖς οἱ ἐνθουσιασμένοι, μὰ ἢ 'δική μας ἢ κοιλιὰ μὲ τέτοια δὲν χορταίνει.

Γιουσοῦφ.

Μὰ μὴπως καὶ τοὺς ἀνδρας σας ἢ πείνα δὲν θερίζει ; κι' ὅμως κανένας σὰν καὶ σὰς ποτὲ δὲν μουρμουρίζει. Μὴπως κι' αὐτὸς ὁ Ἀραμπῆς δὲν εἶναι πεινασμένος ; καὶ ὅμως γιὰ τῆς Ἀραμπῆς ἐργάζεται τὸ γένος. Ὅλο τὸν κόσμο μόνος του θὰ φέρῃ ἄνω κάτω, γιὰ νὰ ἐνώσῃ ὅλους μας εἰς ἓνα Χαλιφάτο παντοῦ θὰ στήσῃ τὴ φρικτὴ σημαία τοῦ Προφήτη, καὶ δὲν θὰ τρώμε ὅπως πρὶν ξερὸ ἀραποσίτι.

Ζααρέ.

Καὶ ποιὸς τοῦ εἶπε τ' Ἀραμπῆ τέτοιαις δουλείαις νὰ

Ἔμεῖς καλὰ καθόμαστε μὲ ἥσυχον κεφάλι· ἀλλὰ ξεφύτρωσε αὐτὸς γιὰ τὴν κακὴ μας μοῖρα, πῦρε καὶ σὰς τοὺς παλαβοὺς καὶ κάνει τὸν σωτήρα. Γι' αὐτὰ κι' αὐτὰ θὰ σηκωθῇ καὶ τὸ 'δικό μας φύλο, νὰ τοῦ κηρύξῃ πόλεμο, νὰ τὸν χορτάσῃ ξύλο,

νὰ μάθῃ κι' ἄλλη μὲν φορὰ ἐλευθεριαῖς νὰ θέλῃ, χωρὶς γιὰ τῆς Ἀράπισες καθόλου νὰ τὸν μέλλῃ.

Γιουσοῦφ.

Δὲν 'ντρέπεσαι, παληογλωσσοῦ, νὰ βγάλῃς τέτοια γλώσσα γιὰ τὸν Ἀχμέτη Ἀραμπῆ, ποῦ τᾶχει τετρακόσα ;

Ἄϊδα.

Καλὰ τὰ λέει... σύμφωνη εἶμαι κι' ἐγὼ μαζί της.

Ζουλφικάρ.

Καὶ πῶς τὴ μύρη γλώσσά σας δὲν καίει ὁ Προφήτης !

Ζααρέ.

Τελείωσε· ἢ τ' Ἀραμπῆ θ' ἀφήσετε τὸ κόμμα, ἢ μόνους σὰς ἀφίνουμε κι' ἢ δυὸ μας εἰς τὸ στρῶμα.

Ἄϊδα.

Κι' ἐγὼ, καὶ μὲνε Ζουλφικάρ, κατὰμονο σ' ἀφίνω, καὶ σὰν τὸ χιόνι κάτασπρη 'στὸ πείσμα σου θὰ γίνω.

Ζουλφικάρ.

'Α! ὄχι γιάχτη, Ἄϊδα, χαμπίμπι, μὴν ἀσπρίσης, μὴ θέλῃς νὰ πολιτισθῇς καὶ ν' ἀλλαξοπιστήσῃς. Θυμήσου σὰν σ' ἀγάπησα πῶς ἦταν ῥαμαζάνι, πόσα σημάδια σοῦ χουνε ἢ δαγκωνιαῖς μου κάνει· ἀπ' ὄλαις τῆς γυναϊκῆς μου πῶς εἶσαι σὺ ἡ πρώτη, πῶς σὺ μοῦ καίεις καὶ καρδιά, φλεμόνια καὶ σηκότι. Θυμήσου...

Ἄϊδα.

Τί νὰ θυμηθῶ ; τὸν Ἀραμπῆ ἀφίνεις ; τότε θυμοῦμαι ὅλ' αὐτὰ, ἀλλοιῶς κακὰ νὰ γίνῃς.

Γιουσοῦφ.

Θυμήσου Ζααρέ, καὶ σὺ, τὰ χὰδια 'στὸ σκοτάδι, μὲ τί ζαχαροκάλαμο σ' ἐτάξιζα τὸ βράδυ· πῶς ἀπ' τὸ τσιμπά δάγκανε δὲν εἴχαμε νισάφι, πῶς μὲν φορὰ μοῦ ἔρριξες στὰ μούτρα τὸ πιλάφι. Θυμήσου....

Ζααρέ.

Τί νὰ θυμηθῶ ; τὸν Ἀραμπῆ πακαίτα, ἀλλοιῶς σὲ ξεχωρίζομαι, 'στὸ λέγω νέτα σκέτα.

Γιουσοῦφ.

Γυναῖκα ἢ ἐλευθεριά ; ὦ! τί νὰ προτιμήσω ; ἄ! ὄχι, ὄχι, δὲν 'μπορῶ τὸν Ἀραμπῆ ν' ἀφήσω]

Ζουλφικάρ.

Κι' ἐγὼ τὸν Ἀχμετ Ἀραμπῆ ποτὲ μου δὲν ἀρνοῦμαι, καὶ μόνος δίχως ἀγκαλιὰ γιὰ πάντα ἄς κοιμοῦμαι.

Ἄϊδα.

Τότε σ' ἀφίνω, Ζουλφικάρ, καὶ σύρε ναῦρης ἄλλη]

Ζααρέ.

Κι' ἐγὼ, Γιουσοῦφ, σὲ παραιτῶ μὲ λύπη μου μεγάλη, καὶ τὸν Ἀθερινόπουλο τὸν πρίγκηπα θὰ πάρω μὲ τὸ χρυσὸ παράσημο καὶ τὸ ὄρθο κολλάρο.

Ἄϊδα.

Αὐτὸς ὁ πρίγκηψ 'κτύπησε καὶ 'στὸ 'δικό μου μέτι]

Ζουλιφιάρ.

ὦ Ζήλεια! ὦ ἐκδίκησις! . .

Γρυσούφ.

ὦ λύσσα καὶ γεινάτι!
ποῦ εἶν' αὐτὸς ὁ πρίγκηπας μὲ τὸ ὄρθο κολλάρο,
νὰ τρέξω τὸ τομάρι του τὸ τρυφερό νὰ γδάρω;

Ζουλιφιάρ.

Μοῦ ἤλθαν τὰ μπουρίνια μου ... ὦ! ποῦναι τὸ νεμποῦτι,
νὰ κάμω τὸ κεφάλι του μὲ μιὰ σὰν ἀραροῦτι;

Ζααρέ.

Ἄχ! σὺ, χρυσέ μου πρίγκηπα, μοῦ ἔβαλες μαράζι.

Ἄϊδα.

Τὸ ζαχαρένιο στόμα σου γλυκὸ σερμπέτι στάζει.

Γρυσούφ.

ὦ! χαίρετε τῆς δόξης μας πανάρχαιαις ἡμέραις,
τῶν Σουφαράπηδων χοροὶ, πολεμικαῖς παντιέρας,
Φαμμίτιχοι, Σεσώστριδες, κροκόδειλοι, ἀκρίδες,
βελανιδιαιῖς καὶ κουρμαδιαῖς καὶ τόσες πυραμίδες.

Ζουλιφιάρ.

Χαίρε καὶ σὺ, νεμποῦτί μας, καὶ ἄσπρη ποκαμίσια,
ὅπου ἀγέρας ἄλλοτε πολεμικὸς σ' ἐφύσα,
καὶ ἔως εἰς τὰ γόνατα ἀνέβαινες μὲ χάρι,
κί' ἐφαίνετο ὀλόγυμνο τὸ μαῦρό μας ποδάρι.

Γρυσούφ.

Κί' ἐγὼ σὰς ἀποχαιρετῶ, ψηλὰ τζαμιὰ καὶ τάφοι,
Παράδεισοι ἀπὸ οὐρὶ κί' ἀπὸ ἀτζέμ πιλάφι,
ζωνάριζ, φέσια, ἀντεριά, τζουμπέδες μας, σαρίκες,
καμήλες ὑπερήφανες καὶ Χόντζηδων μανίκες.

Ζουλιφιάρ

Μὰ χαίρετε καὶ σεῖς, Χανούμ, παντοῦ καμαρωμέναις,
ἀφροσγαλατομπουρεκοζαχαρομελωμέναις.

Γρυσούφ.

Ποῦ εἶναι τῶν Ἀράπηδων τὰ τρόπαια ἐκεῖνα;

Ζουλιφιάρ.

Τώρα γυρεύε πρίγκηπα καὶ ἡ στραβαραπίνα.

Ζααρέ.

Στραβαραπίνες; ποικίς; ἐμεῖς; ..ξεκάλτσωτοι, σπασμένοι.

Ἄϊδα.

Κρεμάλα καὶ τὸν Ἀραμπῆ καὶ ὄλους σας προσμένει.

Γρυσούφ.

Ποῦ εἶσαι, Ἄχμετ Ἀραμπη, τοῦ ἔθνους μας Μεσσία;

Ζουλιφιάρ.

ὦ! νά τον! ἔρχεται ἐδῶ μὲ τόση συνοδεία.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.**ΟΙ ΑΝΩ.—ΑΡΑΜΠΗΣ—ΧΟΡΟΣ ΦΕΛΛΑΧΩΝ.**

(Μεγάλη πομπή. Εισέρχεται ὁ Ἀραμπῆς ἐπὶ πάλου ὄνου. Ἀκού-
λουθεῖ ὁ χορὸς μὲ μακρὰς σάλπιγγας, μὲ τύμπαν, ὄργανο, καὶ ποι-
κίλα Αἰγυπτιακὰ σύμβολα. Σαλπίζουσι τὸ μᾶρ; τῆς Αἴδας.)

Ἀραμπῆς.

Ἀκούσετε, Ἀράπηδες, τοῦ Ἀραμπῆ τὸ στόμα,
κί' ὄλοι ἐμπρὸς μου σκύψετε ὡς κάτω εἰς τὸ χῶμα
Μόνος ἐγὼ ὁ σεβνταλῆς μὲ τοῦτο τὸ γαϊδοῦρι
σὲ Δύσι καὶ Ἀνχτολή θὰ φέρω νταβατοῦρι·
θὰ παίξω Ναπολέοντος καὶ Ταμερλάνου ῥόλο,
θὰ σείσω γῆ καὶ θάλασσα καὶ τούρανοῦ τὸ θάλο.
Ὁ κόσμος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀραμπῆ θὰ φρίττη,
θ' ἀναστηλώσω τὸ βρακί τῆς μάννας τοῦ Προφήτη,
θὰ διώξω τὸν Χεδίβη σας, θὰ ρίξω τὸν Σουλτάνο,
καὶ κράτος ἀνεξάρτητο μονάχος μου θὰ κάνω.
Ἐγὼ Χαλίφης θὰ γενῶ καὶ Σεῖχουλισλάμης,
ἐγὼ Κεδίβης, Πατισάχ, Καδῆς, Καϊμακάμης.
Ὅλα ἐγὼ... παντοῦ σφκῆ, ῥουθοῦνι δὲν θὰ μείνη,
καὶ τοῦτο τὸ γαϊδοῦρι μου Βουκέφαλος θὰ γίνη.

Γρυσούφ.

Δόξα ἴστον Ἄμχετ Ἀραμπη!

Ζουλιφιάρ.

Καὶ ἴστο γαϊδοῦρι τοῦτο.

Χορὸς.

Ἵμνεῖτέ τον μὲ γαϊδα, μὲ ντέφι καὶ λαγοῦτο.

Ἀραμπῆς.

Κυττάξετε τὸ κράνος μου, τὸν θώρακα, τὴ βράκα,
τὸ φοβερό κανόνι μου κί' αὐτὴ τὴ σακκαράκα,
καὶ πέσετε ἀνάσκελα ἴστον γίγαντα τοῦ κόσμου,
νὰ σὰς πατήσω γιὰ τιμὴ ἐγὼ κί' ὁ γαϊδαρός μου.
ὦ! νά! οἱ Ναπολέοντες! ὦ! νά! κί' οἱ Ταμερλάνοι!
ἴδου Καλίφα ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ Σουλτάνοι.
Ἴδου... τοὺς βλέπω... ἔρχονται μ' ἀμέτρητα ἀσκέρια,
κρατοῦν κανόνια χάρτινα καὶ ξύλινα μαχαίρια.

Γρυσούφ.

Καλὲ γιὰ ἴδετε τον ἐκεῖ, μιλεῖ μὲ τὸν Προφήτη.

Ζουλιφιάρ.

Μπρόμμητα ὄλοι πέσετε καὶ τρίψετε τὴ μύτη.

Ζααρέ.

Καλὲ αὐτοὶ τρελλάθησαν μὲ ὄλα τὰ σωστά των

Ἄϊδα.

Αὐτὸς ὁ θεοπάλαθος τοὺς πῆρε τὰ μυζά των.

Ἀραμπῆς.

Ἴδου! . . ἴστα μάτια ὄλοι των μὲ φρίκη μὲ κυττάζουν,
καὶ δόξα εἰς τὸν γίγαντα τὸν Ἀραμπῆ φωνάζουν.
ὦ! Ναι! ἔλατε ὄλοι σας νὰ σὰς κατατρομάξω,
μ' αὐτὴ τὴ σακκαράκα μου σταθῆτε νὰ σὰς σφάξω.
Ἄλτ λά! σὰς ἔφαγα . . .

(Πέφτει ἐπ' τὸ γαϊδοῦρι.)

Χορός.

'Αλλάχ!

Γζουσουφ.

"Ας τρέξουμε, Φελλάχοι,
νά τόν ξανακαθίσουμε 'στου γαιδουριού τή βάχη.

'Αραμπής.

"Αλτ λά! σ'ας έφαγα... πλήν φεϋ! ποϋ είμαι και τί κάνω;
'Απ' τὸ γαιδουρι έπεσα 'στον οίστρο μου 'πάνω.
(συνερχόμενος).

Εϋχαριστῶ, Φελλάχοι μου, καλά μου παλληκάρια,
και τῶν μεγάλων Φαραῶ ἀληθινὰ βλαστάρια·
Κάμετε ὄρκο ὅλοι σας σὲ τούτη μου τήν πάλα,
πῶς θὰ μ' ἀκολουθήσετε και ἔως 'στήν κρεμάλα.

Χορός.

Ναι, ναι, τὸ ὀρκίζομεθα.

'Αραμπής.

'Εμπρὸς λοιπὸν, τρουμπέταις,
Ζουρνάδες, ντέφια, τούμπανα, πολέμου μπαγιλονέταις·
Σηκώσετε, 'Αράπηδες, τὰ βόπαλα 'στον ὄμο,
και 'στην Εϋρώπη χύσετε παροξυσμὸ και τρόμο,
κι' αὐτὰ τὰ τετραπέρατα τραντάξετε τοῦ κόσμου.
Τάγματα, μάρς! . . παρέλασις ἄς γίνη ἀπὸ 'μπρός μου.
(Παρελαύνει ὁ Χορὸς μετὰ μουσικῆς.)

'Ωραία! ἀριστούργημα! . . ψυχὴ μου, τί παράτα!
ὦ Ναπολέον, εἶχες σὺ τέτοια λαμπρὰ φουσατά;
Εϋγε, Φελλάχοι, κι' ἡ στιγμή ἐσήμανε ἐκείνη,
ποῦ ὁ 'Αχμέτης 'Αραμπῆς Σουλτάνος σας θὰ γίνη,
και κάθε μαῦρος τότε πιά φτωχὸς και κακομοίρης
θὰ στέκεται 'στὸ πλάγι μου καμαρωτὸς Βεζύρης,
και κάθε μιὰ 'Αράπισα θὰ ἦνκι Βεζυρίνα.

Ζααρέ.

Αμμ' τί τὰ θέλουμε αὐτὰ, σὰν μᾶς θερίσ' ἡ πείνα;

'Αραμπής.

'Υπομονὴ νὰ ἔχετε, καλαῖς μου 'Αραπίαις,
κι' ἡ δόξα γύρω μας πετᾷ μὲ δάφναις και μυρσίναις.
"Ω! νά την! τῆς φτερούγαις της γιὰ 'δέτε πῶς ἀνοίγει...
'Εμπρὸς, γυναῖκες, πιάστε την καλὰ νὰ μὴ σ'ας φύγη.

'Αἶδα.

Μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ μᾶς ἔφερες, τρελλέ, σὲ τόσο χάλι·
ἀλλὰ κι' ἐμεῖς δὲν σκύβουμε σὲ σένα τὸ κεφάλι.
'Εμεῖς δὲν θὰ σ' ἀκούσωμε σ' ἐκεῖνα ποῦ γυρεύεις,
θὰ 'μποῦμε μὲς 'στὸ μάτι σου και μὴ μᾶς ἀγριεύεις.

'Αραμπής.

'Ἰν' Ἀλλαμπούκ!

Ζααρέ.

Βρέ, τί θαρρείς; καμμιὰ μας δὲν σὲ τρέμει,
και μ' Εϋρωπαίους και 'Ρωμηοὺς θὰ κάμουμε χαρέμι.

Γζουσουφ

Τ' ἀκοῦς, γενναῖε 'Αραμπῆ; μονάρχους μᾶς ἀφίνουν.

Ζουλφικάρ.

Και θέλουν ἀπισταῖς 'Ρωμηαῖς και Φράγκισαις νὰ γίνουν.

'Αραμπής.

Και σέες, ὦ ζύλα κούτσουρα, ἀκόμη τῆς φυλάτε;
ὀρμήσετε ἐπάνω τους κι' ἀλύπητα κτυπάτε.

Ζααρέ και 'Αἶδα.

"Ας πάρουμε τὰ μουτρά τους και βλέπουν τί θὰ γίνη!

'Αραμπής.

'Ακόμη περιμένετε, τετράποδα και κτήνη;
Και ἔπειτα φωνάζετε γιὰ 'λευθεριαῖς και μάχαις,
ἀφοῦ σ'ας πᾶει ριπιτι κι' ἐμπρὸς εἰς τῆς Φελλάχαις;
Λοιπὸν μὲ σ'ας τὰ ξόανα τὰ δόντια μου θὰ τρίξω,
και πόλεμο σ' 'Ανατολὴ και Δύσει θὰ κηρύξω;
"Ω! συμφορὰ σου, 'Αραμπῆ, "Ω! τρέλλα ποῦ σὲ δέρνει.

Χορός.

Κάποιος τρεχάτος ἔρχεται κι' εἰδήσεις θὰ μᾶς φέρνη.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΟΙ ΑΝΩ.—Α! ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ.

'Αγγελιαφόρος.

Φυγή, τρομάρα, θάνατος, ὀργήγορα σωθήτε,
ἀρσενικοὶ και θηλυκοὶ 'στῆς τρύπαις σας κρυφθήτε.
'Ο Σέϋμουρ τὰ κάστρα μᾶς μὲ λύσσα βομβαρδίζει,
μπὰμ. μποῦμ. ἐδῶ, μπὰμ. μποῦμ. ἐκεῖ, κι' ἡ γῆ βαρεῖα
[μουγγρίζει·
κι' ἐγὼ ἐνῶ ἐρχόμεον 'δῶ τρεχάτος σὰν τσακάλι,
μιὰ μπόμπα μὲ ἐπέρασε ζυστὰ ἀπ' τὸ κεφάλι,
κι' ἀπ' τὴν τρομάρα έπεσα σὰν μισαποθαμένος.

Χορός.

"Ω! σῶσε, σῶσε, 'Αραμπῆ, τῆς 'Αραπίας τὸ γένος.
Καθεῖς μᾶς γιὰ σωτήρᾶ του ἐσένα μόνο βλέπει,
κι' ἄς γίνη τὸ γαιδουρι σου προστάτης μᾶς και ἀκέπη.

'Αραμπής.

Κατὰ τῶν 'Αγγλων τρέξετε εὐθὺς μὲ τὸ νεμποῦτι.

Χορός.

Μ' 'Εγγλέζους δὲν τὰ βάζουμε, γιὰτί βρωμᾷ μπαροῦτι.

'Αραμπής.

Σικτιρ λοιπὸν. . . και μόνος μου μὲ τοῦτο τὸ κανόνι
τοῦ Σέϋμουρ τὰ πυργωτὰ θὰ τοῦ τὰ κάμω σκόνη.

Γζουσουφ.

'Α! ὄχι, Ταμερλάνε μᾶς, μὴ μόνους μᾶς ἀφίνης.

Ζουλφικάρ.

'Εσὺ και τὸ κανόνι σου μ' ἐμᾶς ἐδῶ νὰ μείνης.

'Αραμπής.

'Αφήσετέ με, γρήγορα ἀνοίξετέ μου θέσι . . .
μὲ μία μπόμπα μου νεκρὸς ὁ Σέϋμουρ θὰ πέση.

"Ολοι.

'Α! ὄχι, δὲν σ' ἀφίνουμε . . .

'Αραμπής.

Βρέ, μὴ μὲ σταματάτε,
μὴ τοῦ γαιδάρου τὴν οὐρὰ μὲ δύναμι τραβάτε.

Μόλις ἔμπορεῖ ὁ ἄμοιρος τὰ πόδια του νὰ σέρνῃ,
κι' αὐτὸν γιὰ τὴν ἐλευθερίαν λόρδα κακὴ τὸν δέρνει.

Ζααρέ.

Ζήτησέ τοι Ἄγγλοι! . .

Ἄϊδα.

Ζήτησέ των! . .

Ἀραμπῆς.

Μοῦ ἔρχεται ν' ἀφρίσω.

Σοπᾶτε, σκύλαις, εἰδεμὴ ἔσας θὰ βομβαρδίσω.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΟΙ ΑΝΩ.—Β'. ΑΓΙΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ.

Οἱ Ἄγγλοι ἔβγηκαν ἑστὴ στερεὰ καὶ ἔρχοντ' ἐδῶ πέρα.

Ἀραμπῆς.

Λοιπὸν φευγάλα ἀπ' ἐκεῖ . . .

Χορός.

ᾠ συμφορᾶς ἡμέρα!

Ἀραμπῆς.

Ἐμπνι Χιντζίρ!

Γρυσούφ.

Τὰ μάτια του γιὰ ἴδετε πῶς γουρλώνει!

Ἀραμπῆς.

ᾠ λύσσα! μ' ἐμασκάρεψε τὸ Ἀγγλικὸ κανόνι!

Μὰ τώρα ἔξω καὶ ἐγὼ μονάχος θὰ χημήξω,
καὶ μαῦρα Τάρταρα παντοῦ καὶ κόλασι θ' ἀνοίξω.

Ὁ Ναπολέων θάκασε βεβαίως κημμὴ πόλι . .

λοιπὸν θὰ κἀψω καὶ ἐγὼ τὴν Ἀλεξάνδρα ὅλη.

Θὲ νὰ κλεισθῶ ἑστὴ Δαμασχοῦ, θὰ σκάψω ὑπνόμους,

θὰ κἀψω τὰς διώρυγας καὶ τοὺς σιδηροδρόμους,

ποτάμια, λίμνες, θάλασσες καὶ στέρνες θὰ στερέψω,

καὶ παληοπάπουτσα ἂν ἔρω ἔμπρός μου θὰ τὰ κλέψω.

Ἐμπρός, Ἀχμέτη Ἀραμπῆ, καὶ μόνος σου κινήσου,

καὶ τὰ Οὐρὶ σὲ καρτεροῦν νὰ παίξουνε μαζί σου.

(ἔφηνε τὸ γαϊδουρὶ καὶ φεύγει.)

Ζααρέ.

ᾠ! ἔλα φοβιτσιάρικο τῆς Ἀραπῆς ἀσκέρι,

νὰ πᾶμε νὰ φιλήσουμε τοῦ Σέῦμουρ τὸ χέρι,

οἱ Ἄγγλοι νὰ γεμίσουνε τοὺς κόρφους μας μὲ λίρες,

καὶ ν' ἀνκασάνετε καὶ σεῖς κι' ἐμεῖς ἢ κακομοῖρες.

Ἄϊδα.

Ἀφῆστε πιά ἐλευθεριάς καὶ σχέδια μεγάλα,

κι' ὁ Ἀραμπῆς φερί φερί πηγαίνει γιὰ κρεμάλα

Ζουλφεικίρ.

Καλὰ τὰ λές, γυναῖκά μου, ψυχούλα μου Ἄϊδα . . .

τώρα κι' ἐγὼ κατὰλαβα πῶς τοῦστριψε ἡ βίδα.

Γρυσούφ.

Κι' ἐγὼ πιστεύω, Ζααρέ, πῶς θὰ μὲ συγχωρήσης,
καὶ τὸν Ἀθερινόπουλο τὸν πρίγκηπα θ' ἀφήσης.

Ζααρέ.

Ἐλάτε νὰ περάσουμε μαζί ζωὴ καὶ κότα,
καὶ ἦσυχα νὰ ζήσουμε κι' ἁρμονικὰ σὰν πρῶτα.

Εἶς ἐκ τοῦ Χοροῦ.

Κι' ἐγὼ μαζί . . .

Ἄλλος.

Κι' ἐγὼ . . .

Ἄλλος.

Κι' ἐγὼ . . .

Ὅλοι.

Καὶ ὅλο τὸ φουσάτο.

Ζααρέ.

Λοιπὸν ἀπάνω ὁ Χεδίβ . . .

Ἄϊδα.

Καὶ ὁ ζευζέκης κάτω.

Ὅλοι.

Μάρς! ἔμπρός, μὲ πομπὴ ἑστὴ Παλάτι
τοῦ χρυσοῦ μας Χεδίβη ἄς πᾶμε,
καὶ ἐκεῖ ἑστ' Ἀραμπῆ τὸ γεινάτι
τ' ἀχαμνὸ του γαϊδουρὶ ἄς φᾶμε.

[Σύγχυσις καὶ ἀλαλαγμός. Ἡ Ἀλεξάνδρεια φαίνεται
καιομένη ὁ δὲ ποιητὴς τοῦ Ἀραμπῆ, πρὸς πείσμα τῶν
φιλελευθέρων Ἀραμπηστῶν, πηδᾷ ἐπὶ τοῦ μάρτυρος ὄνου
του καὶ ἀνέρχεται τὸν Ἐλικῶνα, ἔπου αἱ Μούσαι κατα-
στεφανοῦσιν αὐτὸν μὲ γαϊδουράγκαθα.]

Souris.